

er det en saa simpel Ting at gaa til en anden Fordelingsmaade, at det er mig usforklarligt, hvorfor den meget ærede Minister vil, at der skal finde nogensomhelst Ulighed Sted og ikke helst vil søge at faae en saa lige og retfærdig Fordeling som muligt. Det er jo kun det, der har skilt Mindretallet i Udvalget fra Flertallet, at Mindretallet har villet se at faae Ministeren til at vedkjende sig den Fordelingsmaade, som Mindretallet foreslaar, og Mindretallet maa fremdeles holde for, at der er stor Grund til at gaa over til at faae en saa ligelig og retfærdig Fordeling som mulig, for at Ingen skal blive misfornøjet. Det hjælper kun Lidet for Manges Vedkommende, at der stadig forsøges paa at gjøre denne Fordeling bedre, naar det dog viser sig, at der vedbliver at være stor Forskjel. Naar den meget ærede Minister mente, at de Vedkommende ialtfald kunde troste sig med, at naar de sit for Lidet det ene Aar, saa sit de Meget for Meget det andet Aar, vil det dog Altsammen komme an paa, om Personerne ere de samme. Det kunde meget let træffe, at der kunde komme ganske Andre i Embederne, ja det kunde endog saa træffe, at det kunde være de samme Personer, der i eet Amt havde faaet et stort Tillæg, der reiste hen til et andet Amt, og ogsaa der sit et stort Tillæg, og omvendt; thi Skolelærerne ere jo vandrende Folk og staa ikke saaledes stille, saa efter min Mening er det egentlig halvt Lottetripul. Mindretallet er derfor endnu stadig overbevist om, at der vil slet ingen Hindringer være for Ministeriet, saaledes som Forslaget foreligger; thi at efterse, om Skoleraadene have regnet rigtigt, er efter min Formening en meget ringe Uleilighed; der vil vist ikke behøves meget Arbejde for at gjennemgaa de Rister. Jeg har ikke Mere at fremsætte til Forsvar for Mindretallets Stilling, men kan kun anbefale dets Forslag.

Finantsministeren (Strup): Da jeg, saalænge dette Forslag om Dyrtidstillæg har foreligget paa Finantsloven, har været den Minister, der har forhandlet med Rigsdagen derom, behøver det vel ikke nogen nærmere Forklaring eller Undskyldning, om jeg tager Ordet her nu i denne Sag som Minister og ikke blot som Landsthingsmand. Jeg skulde imidlertid ikke have ladet mig friste dertil, naar der ikke fra det ærede Mindretals Side nu gjentagende var kommen den Paastand frem, at det var den simpleste Ting af Verden at følge Mindretallets Forslag, et Forslag, som det ærede Mindretal maa vide, at jeg i Folkethinget har modsat mig med den Bestemthed, at jeg overhovedet ikke var gaaet ind paa, at dette Tillæg havde faaet Plads paa Finantsloven, naar dette System var bleven opretholdt. Ikke desto mindre gjentager det ærede Mindretal her den ene Gang efter den anden, at det er den simpleste Ting af Verden for Regjeringen at gaa ind derpaa.

Det forekommer mig at være ganske besynderligt. Det ærede Mindretal maatte dog ialtfald nu antage, at Regjeringen havde i og for sig afgjørende Grunde til ikke at kunne gaa ind paa det, som Mindretallets Ordfører her har ment var den simpleste Ting af Verden, saaledes at det ærede Mindretals Ordfører ikke var berettiget til at stemple det som den i og for sig simpleste Ting af Verden at følge hans Forslag. Det forekommer mig nu iøvrigt, at det ærede Medlems Udtalelse bliver dobbelt mærkelig, efterat det ærede Mindretal har hørt Kirkes- og Undervisningsministerens Udtalelser om Sagen, hvad han paa Regjeringens Vegne har udtalt, at Regjeringen anser det for utilstødeligt at tillade Skoleraadene ukontrolleret at trække Beløb paa Statskassen. Mig bekendt er der kun een Institution i Landet, som kan gjøre det, og det er Rigsdagen selv. Jeg gad dog nok egentlig vide, om det ærede Mindretal — og en Del af Flertallet kan jeg tage med — for Alvor mener, at man uden videre kunde betro Landets 21 Skoleraad ligesaa ukontrolleret som Rigsdagen at trække Penge ud af Statskassen. Det er den ene Maade. Der er en anden Maade, og det er den, at ville stille Kommunerens Bestillingsmænd lige med Statens Embedsmænd lige overfor Tilbedelingen af Lønningstillæg. Det forekommer mig at være et fuldstændigt uberettiget Forlangende, at Regjeringen skal paatage sig baade Arbejdet og Ansvaret for disse Tillæg til kommunale Bestillingsmænd. Der er endnu een Maade, hvorpaa den faste Procent, som det ærede Mindretal er saa ivrig for at bringe tilveie, kan komme tilstede, ikke saalænge Tillæget stod paa Finantsloven, men naar Tillæget bliver bestemt gennem en særlig Lov. Det ærede kongevalgte Medlem (Fischer) har allerede gjort opmærksom paa, at det er i fuld Overensstemmelse med Loven af 8de Marts 1856, naar Statskassen kun har med Skolefondene, Skoleaadskredene at gjøre, men derimod ikke umiddelbart ved Skolelærerne. Det vil selvfølgelig erindres af Alle, som ere tilstede her, at de Tilskud, der ifølge Loven af 1856 ydes af Statskassen, kun ydes til Skolefondene. Det er dels det faste Tilskud, der fordeles som Bidrag til at bære Pensionshyrden i Skoleaadskredene og fordeles i Forhold til, hvad de enkelte Skoleaadskredse selv bidrage, dels er det et Tilskud, der staar i Forhold til, hvad selve Skoleaadskredsen bevilger for sit Vedkommende. Men ogsaa efter den Tid, længe efter 1856, har man fra Rigsdagens Side, altsaa ogsaa fra dette Things Side og navnlig fra dette Things Side — fuldt ud godkjendt det samme Princip. Det kan jo ikke være gaaet af Minde, hvilke Bestemmelser der fandtes i Lovforslaget om en Omordning af Almue-skolevæsenet heri Landet, saaledes som det blev vedtaget af dette Ting for tre Aar siden, at ogsaa der var Bidraget fra Statskassen